

#นายหัวฟักทอง

Pumpkin
Head

โดย

giftmeme

Content warning: Discussion about death

พัมพ์กินเฮด

Pumpkin Head

ผู้เขียน giftmeme

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ดัดแปลง ทำซ้ำ ไม่ว่าจะด้วยสื่อประเภทใดหรือวิธีการใดก่อน
ได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2563

ราคา 290 บาท

ISBN 978-616-93658-0-8

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท บีโกเนีย พับลิชซิง จำกัด

1032/163 ซอยร่วมศิริมิตร ถนนพหลโยธิน แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพมหานคร 10900

Twitter: @begonia_pub

FB: BegoniaPublishing

บรรณาธิการบริหาร ญาณิศา ปรีกกโมดม

บรรณาธิการ ปรียาพร วัฒนะสิมากร

ศิลปกรรมปก Muagg

ศิลปกรรมรูปเล่ม ญาณิศา ปรีกกโมดม

พิสูจน์อักษร ปรียาพร วัฒนะสิมากร

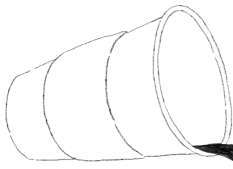
พิมพ์ที่

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ บุคคล
หรือสถานที่จริงแต่อย่างใด

To A. and D.
for being the beginning of everything

“You expected to be sad in the fall. Part of you died each year when the leaves fell from the trees and their branches were bare against the wind and the cold, wintery light. But you knew there would always be the spring, as you knew the river would flow again after it was frozen. When the cold rains kept on and killed the spring, it was as though a young person died for no reason.”

— Ernest Hemingway, *A Movable Feast*

Day 1

Pumpkin Spice Latte

ในบรรดาอะไรก็ตามที่คนเราจะนึกทักผีผิดเป็นอย่างอื่น ผมไม่คิดเลยว่าหัวข้อจะเป็นหนึ่งในนั้นได้อย่างง่ายดาย (อันที่จริงอาจมีคนเข้าใจผิดนึกว่าโจรเป็นผีอยู่บ่อยๆ แต่คงไม่มีใครคิดว่าผีตัวจริงเสียงจริงจะเป็นโจรหรือไอ้ใหม่) ไม่มีแสงไฟติดๆ ดับๆ ไม่มีความมืดมิด ความหนาวเหน็บอย่างจับปล้น หรือสายลมโหยหวน ไม่มีเงาที่เคลื่อนไหว แวบไปมาตรงมุ่นมุ่นนี้ให้ออกสิ้นขวัญแขวน เราพบกันครั้งแรกตอนบ่ายแก่ๆ ในวันแรกของเดือนตุลาคมอันแจ่มใส แถวละแวกว้านเริ่มถูกย้อมเป็นสีเหลือง ส้ม และแดงอย่างช้าๆ ขณะที่เด็ก ๆ เริ่มจับกลุ่มวางแผนเรื่องเครื่องแต่งกายกันอย่างกระตือรือร้น ผมเพิ่งเดินกลับจากร้านกาแฟ ในมือมีแก้วพัมพ์กินส์ไปซ์ลาเต้ที่ได้ฟรีในฐานะลูกค้าประจำจากบาร์ิสต้าคนโปรด สารภาพตามตรงว่าในใจคิดเหยียดหยามเครื่องดื่มประจำเทศกาลและอารมณ์ของผู้คนที่ตื่นเตนกับวันสิ้นเดือนจนเกินเหตุ พอมาถึงห้องพัก เมื่อเปิดประตูแล้วโยนกุญแจใส่ซามที่อยู่อีกๆ ทางเข้า ผมได้ยินเสียงมิลลี่ แมวของผมร้องทักทายเบาๆ ตามปกติ ผมกำลังจะเอ่ย

Pumpkin Head

ทักเจ้าหล่อนอยู่พอดี ถ้าไม่เดินหันหน้าไปเจอใครบางคนนั่งอยู่บนโซฟา โดยมีแมวสีส้มนอนอยู่บนตักของเขาเข้าเสียก่อน ผมชะงัก ยืนจ้องหมอนั่นหนึ่ง ๆ เพราะไม่รู้ว่าจะควรทำเช่นไรในสถานการณ์พิลึกพิลั่นที่ไม่เคยประสบพบเจอในชีวิต ขณะที่ผู้บุกรุกคนนั้นก็ทำท่าตกใจและจ้องมองผมกลับมาหน้าตาตื่นพอกัน

ในที่สุดเขาก็เป็นฝ่ายเคลื่อนไหวก่อนด้วยการยกมือใหญ่ ๆ ขึ้นมาโบกไปมาข้างหน้าผม *อะไรวะเนี่ย* จากอารมณ์ตระหนกตกใจปนหวาดกลัว ตอนนีผมเลือกแสดงสีหน้าสงสัยกึ่งรังเกียจให้เขาอย่างไม่ปิดบัง พอผมต้องการคำตอบว่าเขาเป็นใคร เขากลับทำหน้าที่เหวอสุดขีดตอบกลับมา “นายเห็นฉันหรือ” เขาถาม ตาเบิกกว้าง อ้าปากค้าง ท่าทางตลกเหมือนเป็นตัวการ์ตูน “แล้วฉันไม่ควรจะเห็นหรือไง ไอ้หิวขโมย” ผมตอกกลับ แทบจะตะโกนใส่เขาทีเดียว ขณะที่ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าเสื้อโค้ทเพื่อค้นหาโทรศัพท์ พอเขาเห็นผมทำอย่างนั้นก็รีบยกสองมือขึ้นเหนือศีรษะในทันที *มือสมัครเล่นชัด ๆ* ผมรู้สึกโล่งใจขึ้นมาเล็กน้อยที่เขาไม่แสดงท่าทีคุกคาม ถึงเขาจะตัวใหญ่อย่างกับยักษ์และอาจจะฆ่าผมด้วยมือเปล่าได้สบาย ๆ ก็ตาม

“ฉันไม่ใช่ขโมย” เขาว่า ยังคงตื้อตึงแม้ยังอยู่ในท่ายอมแพ้อย่างนั้น “งั้นหรือ แล้วนายเป็นใครล่ะถ้างั้น” ผมมองเขาอย่างไม่ไว้ใจพร้อมกดเบอร์ฉุกเฉินทุกเมื่อ “นายปล่อยแมวฉันเดี๋ยวนี้นะ อย่าคิดจับเป็นตัวประกันเป็นอันขาด” พอพูดไปแล้ว ผมถึงได้รู้ว่านั่นฟังดูเง่าเหลือเกิน

“ใจเย็น ๆ นะ นายหิวฟักทอง ดูเหมือนหล่อนจะชอบฉันมากกว่านะ” เขาพูด ก่อนจะลดมือลงข้างหนึ่งมาลูบมิลลี่ ซึ่งตรงเบา ๆ ด้วยความพึงพอใจ *แมวทรยศเอ๊ย* “ไม่จำเป็นต้องโทรหาตำรวจหรอกนะ บอกแล้วไง

ว่าไม่ได้เป็นโจร แล้วก็ไม่ได้จะทำอันตรายนายกับเจ้าเหมียวนี้ด้วย”

ผมสุดทายเป็นใจลึก เคาไม่ออกว่าเขาจะมาไม่ไหนกันแน่ สุดท้ายจึงต้องยอมตามออกไปว่า “โอเค ันบอกมาว่านายเป็นใคร”

กระทั่งในความคิดและหัวใจหัวใจคนช่างเสียดสีอย่างผม ผมก็ยังหวังเล็กน้อยว่าผู้บุกรุกที่ตัวใหญ่กว่าผมเยอะคนนี้จะเป็เพียงเพื่อนบ้านซึ่งบังเอิญเจอเมล็ดที่แอบหนีออกมาเดินเล่นเป็นประจำ หวังว่าเขาคงจำได้ว่าแมวตัวนี้เป็นของใครแล้วตั้งใจดีเกินธรรมดาด้วยการอุ้มหล่อนมาส่งที่ห้อง หวังว่าเป็นตัวผมเองที่ดันเชื่อซำลีมล็อกประตูห้องและทำให้เขามานั่งทอดอารมณ์อยู่บนโซฟาตอนนี ผมภาวนาให้ตัวเองแค่ตื่นตมเกินเหตุและอ่านสถานการณ์ทั้งหมดผิดไปโดยสิ้นเชิงตามประกาศนมองโลกในแง่ร้าย สุดท้ายแล้ว ผมรู้ว่าเหตุการณ์สมมติในความคิดของผมอาจจะประกอบด้วยเงื่อนไขที่ไม่สมเหตุผลสมผลมากเกินไป แต่สิ่งที่ไม่ได้คาดเอาไว้เลยก็คือข้อเท็จจริงที่ว่า คำตอบของชายแปลกหน้าไม่ได้ใกล้เคียงกับความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ของผมเลยแม้แต่น้อย

“โอเค” เขาถอนหายใจหนักหน่วง สีหน้าจริงจังสุดขีดราวกับจะประกาศความจริงสุดตะลึงพรึงเพริด — ซึ่งก็เป็นเช่นนั้นจริง ๆ — ว่า “ฉันเป็นผู้”

ง่าย ๆ อย่างนั้นเลย

เพราะอย่างนั้น ผมจึงสาตกาแฟในมือใส่เขาทันที

โอเค หมอนั้นเป็นผี ผมยอมรับแล้วก็ได้

ผมรู้แน่ชัดว่าเขาไม่ได้เล่นมุขเอาตัวรอดหน้าตาเฉยก็ตอนที่กาแฟในแก้วไม่ได้ลวกหน้าซีตๆ ที่เต็มไปด้วยรอยซีแมลงวันเล็กๆ ของเขา แต่กลับลอย—ไม่สิ—ทะลุผ่านหน้าหมอนั้นไปเฉยๆ ราวกับว่าร่างของเขาเป็นเพียงการเล่นตลกของแสงและเงา ร่องรอยคราบกาแฟบนโซฟาที่ผมต้องทำความสะอาดในวันถัดมาเป็นหลักฐานยืนยันได้อย่างชัดเจน ถึงแม้ผมจะเชื่อซ้ำในหลายเรื่อง แต่ไม่มีทางสาตกาแฟพลาดในระยะสามก้าว โดยที่วิทยาศาสตร์อธิบายไม่ได้อย่างแน่นอน เจ้าผีตนนั้น (ถ้าไม่ใช่ผี เขาอาจจะ เป็นพวกเอ็กซ์เอ็มเน่ หากพิจารณาจากกลิ่นและความสามารถล่องหนแล้วละก็) ยักไหล่เล็กน้อยทำนองว่า “ช่วยไม่ได้นะ” ให้ผมซึ่งยืนบื้อบื้ออยู่ตรงนั้นพร้อมแก้วกาแฟที่ว่างเปล่าในมือ เขาลุกขึ้นยื่นมือชี้ขยี้เหมือนรำคาญใจ พลางขยี้ผมสีดำยุ่งๆ นั้นอย่างเก๋ๆ กังๆ ขณะที่ผมมองของผมหายามประมวลผลหนักหน่วงไปถึงทฤษฎีที่ว่าบาร์ิสต้าอาจจะใส่กัญชาลงในเครื่องดื่ม และตอนนี้ผมกำลังเมาสุดๆ ไปเลย

“ฉันไม่รู้ว่านายเห็นฉันได้ยังไง แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจทำให้ตกใจหรือคะ” เขาว่า น้ำเสียงตัดพ้อแบบคนเป็นผู้เสียหาย “แล้วการสาธกภาพใส่คนแปลกหน้าจะไม่น่ารักเอาซะเลย ฐิโหม แม้แต่กับพี่ก็เถอะ”

ก่อนที่ผมนจะมีสติทันหุบปากที่อ้าค้างอย่างกับคนโง่และคิดคำโต้ตอบเผ็ดร้อนกลับไป ผิหนุ่มในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนส์ธรรมดา ๆ ก็เดินทะลุกำแพงลับหายไปจากสายตาแล้ว ผมงลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอที่แห้งเป็นผงตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ ยังคงไม่เข้าใจนักว่า (หนึ่ง) วิญญาณบ้านี้ เป็นใครมาจากไหน และ (สอง) ทำไมผมถึงรู้สึกเหมือนโดนฝังอนใส่ในบ้านของตัวเอง

(กลางดึก: น้าอายุชะมัดที่ต้องนอนคลุมโปงเพราะวิตกจริตว่า วิญญาณหมอนั้นอาจจ้องมองผมอยู่ตลอดเวลา ผมไม่รู้ว่าเขาหายไปไหนกัน มันออกจะเง่าและตลกร้ายสักหน่อยที่การเจอผีตัวเป็น ๆ ยังจะดีกว่าการไม่รู้ว่าเขาหายไปวางแผนการอาฆาตแค้นอยู่ที่ไหน ยิ่งคิดยิ่งเหมือนคนบ้า นอนไม่หลับกระสับกระส่าย ผมหวังว่าพรุ่งนี้เช้าทุกอย่างจะคลี่คลาย ถ้าผมไม่ถูกบีบคอตายกลางดึกไปก่อนนะนะ)

เช้าวันถัดมา ข่าวดีคือผมยังไม่ตาย ข่าวร้ายคือเจ้าผีนั้นยังไม่หายไปไหน

ตอนแรก ผมต้องใช้เวลาทำใจไม่น้อยเมื่อลืมตาตื่นขึ้นมาแล้ว รู้สึกได้ว่าเมื่อวานนี้เกิดอะไรขึ้น ไม่นับว่าผมยังต้องแอบอยู่อย่างระแวดระวังออกจากห้องเพื่อตรวจสอบว่าวิญญาณตนนั้นมาปรากฏกายอีกหรือไม่ ใช่—ผมเสียใจกับตัวเองอย่างยิ่งที่พบว่าเขายังวนเวียนอยู่ที่นั่นอย่างปกติสุข ไม่มีความตระหนกหรือละอายใจใด ๆ ให้เห็นเมื่อสบตาด้วย

Pumpkin Head

แม้จะหวาดกลัวอยู่บ้าง แต่ผมทำเป็นไม่สนใจการมีอยู่ของเขา ซึ่งเขาเองก็ดูเหมือนจะทำแบบเดียวกัน นั่งเล่นกับมิลลีไปเรื่อย ๆ อยู่ตรงที่ที่ผมเจอเขาเมื่อวานนี้ หลังจากตีหมาแพดำเข้ม ๆ หนึ่งแก้วและหยิกตัวเองแรง ๆ หนึ่งที ผมลองมองเขาให้เต็มตาอีกครั้ง หมอนั้นไม่ใช่ภาพลวงตาโปร่งแสงเหมือนวิญญาณในการ์ตูน และเมื่อแสงแดดเจ็ดโมงเช้าตกกระทบร่าง เขาก็ไม่ต่างจากมนุษย์ปกติคนหนึ่งแม้แต่น้อย (เปลือย ๆ จะเรียกได้ว่าคูตีอยู่หอก ผมไม่อยากจะยอมรับ) ไม่มีเลือดท่วมตัวหรือบาดแผลเหวอะหวะ ไม่มีร่องรอยของการถูกฝังนานปีจนเปื่อยยุ่ย การแต่งตัวก็ไม่ได้ล้าสมัยอะไรนัก ถ้าผมไม่ได้เห็นเขาเดินทะเลลุก่าแพงไปต่อหน้าต่อตาแล้วล่ะก็ ใครจะไปเชื่อว่าผู้ชายคนนี้เป็นผี หรือบางทีผมควรลองโยนอะไรใส่เขาเพื่อพิสูจน์อีกรอบดี

“ยังไม่เป็นมิตรเหมือนเดิมเลยนะ นายหัวพักทอง” เขาถอนใจลุกขึ้นแล้วเดินตรงมาที่เคาน์เตอร์ที่ผมอยู่ โอเค นี่อาจจะไม่ดีแล้ว แล้วไอ้ผีบ้านี่อ่านใจผมได้งั้นหรอ—

“สื่อนายนายนั่นฟ่อง” เขาอธิบายก่อนที่ผมจะเอ่ยถาม นั่งทำคางด้วยท่าทางเหมือนเบื่อเสียเต็มประดาและเอียงคอเล็กน้อยเหมือนลูกหมาช่างสงสัย “ฉันไม่มีพลังอ่านใจนายหอก แต่พอเขาได้ว่านายอยากปาฉันด้วยกระปุกน้ำตาลนี่”

ฟังที่พูดแล้วก็เหมือนเขาอ่านใจผมได้อยู่ดี เวิร์ธ

“โอเค งั้นนายอธิบายให้ฟังหน่อยได้ไหมว่าทำไมนายถึงมาอยู่ที่นี่ ทำไมฉันถึงเห็นนาย และที่สำคัญที่สุดคือนายจะออกไปจากที่นี่ได้เร็วที่สุดเมื่อไหร่” ผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่าต้องมาพูดจากับผีตั้งแต่เช้าแบบนี้ ไม่รู้เลยว่าการเจรจากับคนที่ตายไปแล้วนั้นจะเป็นไปได้หรือเปล่านั้นผมขอคำอธิบายอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่ว่าผมเสียสติไปแล้ว หรือแย่มากที่สุด

คือกลายเป็นผีเหมือนหมอนี่โดยไม่รู้ตัว อย่างกับหนังหักมุมคลาสสิก ที่กลายเป็นมุกโคตรเจ๋มในทศวรรษนี้

แต่เจ้าผีแค่มองเห็นผมอย่างเฉยชา ก่อนตอบว่า “ไม่ละ ขอบใจ”

หนังสยองขวัญอาจสอนว่าจะจัดการกับวิญญาณอาฆาตหรือเอาตัวรอดจากผีที่มาทวงแค้นได้อย่างไร แต่ไม่ค่อยมีใครเคยสอนว่าจะรับมือกับผีที่ทวนอารมณ์เป็นบ้าด้วยวิธีการไหนดี เขาไม่ใช่ผีโพลเตอร์ไกสต์ที่แก๊งทำลายข้าวของเพื่อความสนุกสนาน แต่เป็นผีที่ชวนให้สับสนว่าจะมีปฏิสัมพันธ์ด้วยอย่างไร ควรจะกลัว เกรงอกเกรงใจ หรือว่าลองยกเก้าอี้ฟาดใส่แรง ๆ สักทีดี หมอนี่ยังคิดว่าข้างเดียวทำท่ายันย่นตาสีน้ำตาลอ่อนที่ดูมีชีวิตชีวาเป็นประกายแจ่มใส เหอะ แดมยังมีลึกลับอีกต่างหาก ให้ตายสิ

“นี่มันห้องของฉัน เข้าใจนะ นายไม่ได้รับเชิญ” ผมพยายามขึ้นเสียง แต่นั่นยิ่งทำให้เจ้าผีดูชอบใจมากขึ้นไปอีก “ฉันอยู่ที่นี้ อย่างสงบสุขมาสามเดือนแล้ว จนกระทั่งนายโผล่มาจากไหนก็ไม่รู้ นายต้องการอะไร มีอะไรสิ่งเสียก็ว่ามา ฉันอาจช่วยได้ มั้งนะ”

เจ้าผีแค่มองผมยิ้ม ๆ “นี่ เจ้าหนู นายเข้าใจอะไรผิดแล้ว” เขาว่า “ฉันอยู่ที่นี้มาก่อนนายอีก เข้าใจไหม ฉันใช้ชีวิตแต่ละวันที่นี่ไปเรื่อย ๆ อย่างดีไม่มีปัญหาอะไร จนกระทั่งนายชอบข้าวของเข้ามาอยู่โดยที่ฉันไม่มีสิทธิ์แย่งอะไรสักอย่าง ไม่เห็นมีใครถามฉันสักคำเรื่องที่ผมต้องทนฟังนาย ร้องโอเปร่าว่าเสียงหลงตอนอาบน้ำ เรื่องที่นายมักพาสาวไม่เข้าท่ากลับมา จากบาร์ดี หรือการที่นายร้องให้ตอนดูหนังรวมคอมมิ่งกฤษณะ”

ผมถลึงตามองเขา เป็นไปไม่ได้หรอกที่—

“เรื่องของเรื่องคือ ฉันไม่รู้คำตอบสำหรับคำถามของนายซะเป็นส่วนใหญ่ ไม่ใช่ว่าผิอย่างเราจะมีวิกิพีเดียเป็นของตัวเองสักหน่อย และ

ไม่ใช่ว่าตายไปแล้วจะรู้ทุกเรื่องขึ้นมาทันทีนี่นา” เขาบ่นไม่หยุด “แต่ที่ฉัน
แน่ใจมากก็คือ ฉัน*ไม่มีวัน*ย้ายออกไปไหนแน่ อย่างที่บอก ฉันใช้โบนัส
ชีวิตหลังความตายอันสุขสันต์อยู่ดี ๆ จนกระทั่งนายผ่านประตูบานนั้น
เข้ามาแล้วเห็นฉัน ฉัน*ไม่มีวัน*ยอมให้มันเปลี่ยนแปลงทุกอย่างไปหรอก”

บางทีหมอนั้นอาจจะพูดถูก ผมคิด นั่งเหม่อมองออกไป
นอกหน้าต่างสำนักงาน มองกิ่งไม้ไหวไปตามแรงลมเบา ๆ ทุกอย่าง
เป็นสีส้มอีกแล้ว— ต้นไม้ ท้องฟ้า อาคาร—เงาสะท้อนของผมก็เหมือนกัน
ไม่น่าแปลกใจเท่าไรที่เจ้าผีตนนั้นเรียกผมว่านายหัวพักทอง เฮอร์
คิดว่าตัวเองเป็นเด็กอนุบาลที่ตัวใหญ่เกินวัยแล้วสามารถกลั่นแกล้งคน
ตัวเล็กกว่าหรือยังงั้น

ถูกแล้ว เรื่องของเรื่องก็คือ ผมใช้ชีวิตที่ยังมีลมหายใจและสติ
ดีพร้อมเรื่อยมาจนกระทั่งวันหนึ่งในเดือนตุลาคม ผมเปิดประตูบานนั้น
เข้ามาและเห็นเขา แต่ผมจะไม่ยอมให้มันเปลี่ยนแปลงทุกอย่างไปเหมือนกัน
นั่นแหละ ผมไม่สนหรอกว่าเขาจะไปลงนรกหรือลงเอยที่ไหน แต่เขาจะ
อยู่ที่นั่นต่อไม่ได้ เรื่องนั้นมันไม่ถูกต้อง ไม่ปกติ และไม่สมเหตุผลผลแม้แต่นิดเดียว
อีกอย่าง ค่าเช่าห้องที่ราคาถูกอย่างมีเงื่อนไขนั้นไม่ได้รวม
วิญญาณรุมเมทไวในเงื่อนไขสักหน่อย

เปิดเบราร์เซอร์ พรหมนิ้วลงบนคีย์บอร์ด ผมพิมพ์คำว่า “บริการ
ไล่ผี” ลงไป

มีแม่มาอยู่ในละแวกบ้านของผม

หลังจากเหตุการณ์เมื่อสองวันก่อน ข้อเท็จจริงนี้ไม่ได้ทำให้ผมประหลาดใจหรืออยากจะหัวเราะเยาะเด็กสาวเจ้าของดวงตากกลมโตที่แนะนำตัวเองว่าเป็นแม่มาจากอังกฤษ เธอเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนอยู่ที่โรงเรียนแถวๆ นี้ และเพราะเวทมนตร์หรืออะไรไม่ทราบ เว็บไซต์ของเธอปรากฏหราขึ้นมาเป็นรายการแรกในการค้นหาของผมอย่างน่าอัศจรรย์ บางทีผมอาจจะเลือกเธอ *เดซี* เพราะว่าเธอไม่ได้ดูเวอร์ชนิดที่เห็นแล้วรู้ว่า เป็นแม่มาตั้งแต่ระยะร้อยเมตร เธอเดินตัวปลิวเข้ามาพร้อมสะพายกระเป๋าเป้ธรรมดาๆ หนึ่งใบ ไม่ได้สวมเสื้อคลุมหรือกระโปรงยาวสีดำ พร้อมลูกบิดมันส์ลื่น ไม่ได้ไว้ผมยาวกระเซิงหรือมัดรวบตีงเพื่อความน่าเชื่อถือ เธอไม่แม้แต่จะกรีดอายไลเนอร์ด้วยซ้ำ พอผมพยายามแฉเธอว่า “เฮ้ อย่างนี้เธอก็เป็นเด็กนักเรียนชอควอตส์นะสิ” *เดซี* จ้องกลับมาด้วยสายตาที่ตีความได้อย่างเดียวว่าอยากจะสาปผมให้ไหมเป็นจุลไป

Pumpkin Head

ตรงนั้นเลย พุดสั้น ๆ ก็คือ ผมออกจะเชื่อมั่นว่าเธอเป็นของจริง (ไม่นับค่าบริการราคานักเรียนนั่นด้วย) ที่นี้เจ้าผีนั้นเตรียมบอกกลางลับบ้านเก่าได้เลย

ผมเปิดประตู กลั่นใจ และเตรียมพบกับผู้อาศัยที่ไม่ได้รับเชิญนอนแกร่วอยู่ที่เดิม แต่ว่าภายในห้องกลับว่างเปล่า มิลลี่เงยหน้าขึ้นมา มองผมสั้น ๆ จากบนเคาน์เตอร์ก่อนจะกลับไปจับต่อ เลี้ยววินาทีหนึ่งในใจผมลึกลงด้วยความยินดีว่าหมอนั้นอาจหายไปแล้ว จากไปไม่กลับมาอีก แต่เห็นได้ชัดว่าเดซีไม่ได้ยืนยันความเชื่อนั้น ในเมื่อเธอตรงดิ่งไปที่โซฟา ทั้งตัวลงบนเบาะดังต๊อบ “เขาเคยอยู่ตรงนี้ใช่ไหม” เธอถาม และโดยที่ไม่รอคำตอบของผม เธอลุกขึ้นเดินกอดอกไปรอบ ๆ ห้อง ด้วยท่าทางจริงจังแบบมืออาชีพ จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่กำแพงที่ผิตนนั้น มักเดินทะลุไปบ่อย ๆ

“เขาแอบอยู่ที่นี่” เธอบอกเรียบ ๆ ไม่มีท่าที่ตื่นตกใจแต่อย่างใด “เหมือนกิ้งก่าคาเมเลียนเลยนะ”

ผมมองกำแพงสีฟ้าที่กั้นระหว่างห้องนั่งเล่นกับห้องนอนของผมอย่างห้วน ๆ “หมายถึงผมต้องทูปกำแพงนี้ทิ้งซะหรือ” ในหัวนึกถึงเรื่องสยองขวัญที่มีคนถูกฝังทั้งเป็นในกำแพงขึ้นมาทันที

เดซีส่ายหน้า ทำท่าทางระอาใจ “หมายถึงว่าเขาเล่นซ่อนแอบกับคุณนะ เขาแอบอยู่ตรงกำแพงนี้” เธอว่า ก่อนจะเคาะกำแพงเบา ๆ “ออกมาได้แล้วคุณผี”

ราวกับสั่งได้ เจ้าผีเจ้าเก่าโผล่หน้าออกมา เป็นภาพที่น่าดูชมอยู่หรอกที่เห็นคน/ผีมีตัวครึ่งนึงอยู่ในกำแพง ผมแทบร้องไห้ด้วยความรู้สึกขบขันปนขมขื่น เมื่อเขาพูดเสียงยานคางว่า “ว้า ถูกจับได้แล้ว”

เดซีหัวเราะที เผยให้เห็นรอยยิ้มสดใสเป็นครั้งแรก

ในชีวิตนี้ ผมไม่เคยคิดว่าจะได้นั่งจับเข่าคุยกับผีและแม่มด
 อย่างเป็นทางการเป็นงาน แต่สามวันที่ผ่านมาซักรจะทำให้ผมเริ่มคิดว่าชีวิต
 ตัวเองอาจลงเอยเหมือนหนังตลกวันฮัลโลวีนเรตติ้งต่ำในเว็บไอเอ็มดีบีที่
 ไม่มีโอกาสได้ฉายในโรง ถึงผมจะเรียกร้องชัดเจนว่าต้องการบริการไล่ผี
 แต่สิ่งที่ได้ซึ่งก็คือพูดคุยกับผีประจำบ้านอย่างออกรส สองคนนั้นกระซิบ
 กระซิบอะไรกันอย่างมีเลศนัย ขณะที่ผมกอดมิลลี่แน่นเพื่อไม่ให้
 แมวทรยศไปผูกมิตรกับแขกไม้ได้รับเชิญง่าย ๆ อีก พวกเขาแอบมองผม
 เป็นระยะ ก่อนจะหันกลับไปพูดคุยกันต่อแค่สองคน นี่มันน่าสงสัยสุดขีด
 อย่างไรก็ตาม ผมยังคงเชื่อมั่นในความสามารถของแม่มดสาวที่ไม่ยอมใช้
 ความรุนแรงจัดการอย่างเด็ดขาด บางทีเธออาจยึดถือหลักการสันติและ
 การพูดคุยอย่างมีอารยะก็เป็นได้ ก็เธอเป็นคนอังกฤษนี่นา ดังนั้นผมจึง
 อดผิตหัวไม่ได้ เมื่อสุดท้ายแล้วเดซีแค่ยกไหล่และพูดหน้าตายว่า
 “โทษที่ ฉันคงช่วยคุณไม่ได้แล้ว” ผมพยายามหวานล่อมเธอว่ามันต้องมี
 คาถา เครื่องราง หรืออะไรก็ได้เพื่อขับไล่วิญญาณร้ายออกจากบ้าน
 แต่เธอส่ายหน้า บอกผมว่าอย่าพยายามจ้างหมอผีอีกเลย พวกนั้นคิด
 ราคาแพงและเป็นของเก๊ทั้งนั้น และที่สำคัญ “เขาไม่ใช่วิญญาณร้าย”
 ว่าแล้วเด็กสาวก็หยิบเบ้ขึ้นพาดบ่า โบกมือลาเจ้าผีที่ยัมกวางให้เธอ
 อย่างนำหน้ามึนไส้ แล้วตืดนิ้วตั้งเปาะ ประตูเปิดออกให้เธออย่างง่ายดาย
 ก่อนจะปิดตามหลังเบา ๆ โดยอัตโนมัติ เมื่อแม่มดชาวอังกฤษจากไป
 เรียบร้อยแล้ว ผมถึงนึกขึ้นได้ว่าเธอไม่ได้คิดเงินผมแม้แต่เซ็นต์เดียว

ทุกอย่างเกิดขึ้นรวดเร็วเกินไป วันนี้ไม่ต่างจากเมื่อวาน เช่นเดียวกับ
 กับที่เมื่อวานเหมือนวันก่อน คล้ายกับการไถลลงไปในโพรงกระต่ายโดยที่
 ยังไม่เห็นทางออก ผมหันกลับไปมองโຈทก์ที่ทำให้ผมกลายเป็นจำเลย
 ของโชคชะตา หมอนั้นยังคงนั่งเอกเขนกอยู่ที่เดิมอย่างสบายอารมณ์

เหมือนแมวยักษ์สีดำที่เอาแต่ใจ เขาเกยคางกับโซฟา ส่องสายตางอย่าง
ที่ทำให้ผมต้องเกลียดตัวเองทันทีที่เอ่ยคำพูดออกไป

“โอเค นายชื่ออะไร”

บันทึกช่วยจำ (4 ตุลาคม 2016)

สิ่งที่ควรทำ:

เมื่อรู้ว่าไม่มีทางเอาชนะได้โดยง่าย—ตัวอย่างเช่น เมื่อแม่มด ที่คุณจ้างมาไล่ผีออกจากห้องเช่าดันไปผูกมิตรกับผีตนนั้นแทน คนเราควรถอยมาตั้งหลัก มีสติ คิดทบทวน และประนีประนอมเท่าที่ทำได้

รู้จักศัตรูให้ดีเสียยิ่งกว่ามิตรของคุณ

ค้นหาวิธีอยู่ร่วมชยคาบกับวิญญาณอย่างสันติ (อัปเดต: ยังไม่ค่อยคืบหน้าเท่าไรนัก)

สิ่งที่ได้เรียนรู้จนถึงตอนนี้:

1. หมอนั้นไม่ยอมบอกชื่อผม พอผมพยายามทำตัวมีมารยาทด้วยการแนะนำตัวก่อนเสร็จสรรพ เขาก็ยกไหล่แล้วบอกว่า แค่นี้ชื่อของผมอ่านบิลค่าโทรศัพท์เอาเองก็รู้แล้ว อีกอย่าง “ชื่อหัวฟักทองดูเข้ากับนาย

Pumpkin Head

มากกว่า” เขาเสริม หมอนั้นทำเป็นหูทวนลมเสียเป็นส่วนใหญ่เวลาผมถามคำถาม เอาแต่เล่นกับแมวส์ที่บ้านนี้แทบจะลืมว่าใครเป็นเจ้าของไปแล้ว มันน่าเจ็บใจก็จริงนี่

2. ลองเปลี่ยนแผน กล่าวหาผีจอมบุกรุกว่าเขาไม่ได้จ่ายค่าเช่าเหมือนที่румเมททั่วไปควรทำ เหมือนจะได้ผลตอนที่เขาหันมาทำท่าครุ่นคิด “ฉันบอกเลขลอตเตอรี่ให้ขายได้นะ” เขาว่า แต่พอผมทำ เขากลับหัวเราะตัวโยนแล้วบอกว่า “ฉันทำได้ที่ไหนเล่า นายโดนผีหลอกแล้ว” ผมเคยคิดว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่น่ารำคาญที่สุดในโลก แต่เห็นได้ชัดว่าสิ่งไร้ชีวิตนี้ชนะขาดลอย

3. “ทำไมนายถึงดูเหมือนคนปกติล่ะ”

“จะไปรู้เหอ” เขาตอบ “ไม่เคยดูอเมริกัน ฮอว์เอร์ สตอรี หรือใจ เรื่องนั้นนะ แม้แต่ฉันยังแยกไม่ออกเลยว่าใครเป็นคน ใครเป็นผี”

“อย่างน้อยพวกภูตผีวิญญาณก็ควรจะน่ากลัวไม่ใช่หรือใจ แต่นายนี่น่ารำคาญเป็นบ้าเลยอะ”

“แล้วไม่ดีหรือใจที่ไม่น่ากลัว ฉันเป็นผีที่เป็นมิตรกับมนุษย์ยังงี้ล่ะ”

“เหอะ โคตรน่าผิดหวังเลย”

4. ถ้าเขาเป็นผีตามชนบททั่วไป อะไรๆ ก็อาจจะง่ายกว่านี้ ถ้าผมไม่จ้างหมอสี้ทัวประเทศมาล้างบาง ก็คงรีบย้ายออกจากห้องเช่าราคาประหยัดแห่งนี้ไปแล้ว แต่ที่นี่—เพราะเขาเป็นแบบนี้ ผมจึงอัปจนหนทางอื่นแคว้งคว้างอยู่ระหว่างความต้องการถอยหลังกลับสู่โลกธรรมดอันแสนปลอดภัย กับความลึกลับเจ้าเล่ห์ที่ไม่ว่าจะนำพาให้ไปลงเอยตรงไหนหรือบางทีมันอาจเป็นความรู้สึกของเด็กชายเจ้าระเบียบที่ถูกจับให้นั่งข้างๆ หัวโจกประจำห้อง ความรู้สึกที่ว่า “ฉันไม่อยากเป็นเพื่อนกับนาย ฉันอยากรู้จักนาย”

5. ข้อสังเกต: ไม่ต้องการอาหาร / ไม่กลัวแสงแดด (“ฉันไม่ใช่แวมไพร์ ถึงนั้นจะเป็นความเชื่อผิดๆ เหมือนกันก็เถอะ”) / จับสิ่งของด้วยมือได้ แต่ก็ทำตัวล่องหนได้เช่นกัน / ชอบดูรายการจำพวกทอล์กโชว์ยามดึก (“จิมมี ฟอลลอนน่ารำคาญเป็นบ้า แต่จอห์น โอลิเวอร์นี่ปากร้ายถูกใจฉันเลย”) และติดตามซีรีส์ชื่อดังแทบทุกเรื่อง / ชอบอ่านหนังสือ (“นายควรไปซื้อหนังสือใหม่ๆ มาอ่านบ้างนะ ลองเช็กอันดับขายดีในนิวยอร์กไทมส์ดูก็ได้”) / ชอบเพลงร็อก (หลักฐาน: เสียงเพลงที่ดังสนั่นกลางดึก) / ดูเหมือนจะไม่สามารถออกจากห้องนี้ได้ / ใส่เสื้อผ้าชุดเดิมตลอด / คล้ายว่าจะสื่อสารกับแมวได้ / ชอบหายตัวผ่านเข้าไปในกำแพง ซึ่งนั่นน่าจะเป็นการเข้านอนของเขา

6. มาคิดดูอีกที หมอนี่น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ค่าไฟสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

7. พยายามหาข้อมูลว่าเขาเป็นใครด้วยการสืบประวัติคนเช่ารายก่อนๆ จากผู้ดูแลพาร์ตเมนต์ ช่างเป็นความคิดหลักแหลมที่ผมภูมิใจแต่คุณลุงแก ๆ ทำทางประหลาดกลับมองผมอย่างไม่ไว้ใจและกลับเป็นฝ่ายชักใช้ไล่เรียงผมอย่างละเอียดแทนจนต้องยกเลิกแผนการชั่วคราว ดังนั้นต้องรู้อะไรบางอย่างแน่ ๆ และนั่นต้องไม่ใช่เรื่องดี ผมรู้สึกได้

8. มียุ่แวบหนึ่งที่ผมคิดว่าเขาเป็นเพียงนักมายากลฝีมือดีที่เล่นกับภาพลวงตาและอาจร่วมมือกับเคซีเพื่อมาปล้นบ้านผม “นายหลอนแล้ว” เจ้าผีว่าปนหัวเราะ “ไม่คิดบ้างหรือไฉนนายต่างหากที่ไม่ปกติ คนสติดีที่ไหนเขาจะเสียเงินจ้างหมอผีแทนที่จะไปตรวจสมอง” เขาเดินตรงมา คว่ำมือผม อย่างน้อยก็ไม่มีอะไรแปลกแหวกแนวเพราะว่ามือที่ใหญ่และหยาบของเขาเย็นเฉียบ เขาปล่อยให้ผมจับชีพจรที่เสียวจับและตะหวังใจที่นิ่งสนิทอยู่นานเพื่อให้แน่ใจ นั่นเป็นครั้งแรกที่ผมได้สัมผัส

ความตายอย่างใกล้ชิด ไม่ใช่ของผม แต่เป็นคนอื่น ความตายในรูปอดีต
ที่คนหลงลืมไปแล้ว ผมเพิ่งเห็นวาร์รอยกระและซี่แมลงวันบนใบหน้าซีด ๆ นั้น
กระจัดกระจายเหมือนกลุ่มดาว และนัยน์ตาสีน้ำตาลนั้นไม่มีทางเป็น
อย่างอื่นนอกจากฤดูใบไม้ร่วง เมื่อเขาบอกให้ผมลองหยิบมีดมาแทงเขาดู
("ไม่เลอะเทอะหรอกน่า" เขาว่า ดูไม่ออกกว่ากระตือรือร้นหรือเบื่อหน่าย
กันแน่) ผมส่ายหน้า รู้สึกว่าความเย็นเยียบจับชั่วหัวใจนั้นเป็นเหมือน
โรคติดต่อก

"บอกแล้วว่าตายสนิท" เขาปล่อยมือ และเหมือนเดิม — เดินหาย
ไปในกำแพง

9. "นี่หมายความว่านายอยู่ที่นี้ตลอดเวลาเลยนั่นหรือ" ผมถาม
ยังคงนอนไม่หลับ ลืมตาโพลงอยู่บนเตียง

"ก็คงนั่น" เสียงจึงมาตอบมาจากกำแพงทางขวา "ไปนอนซะไป"

"มีนายวนเวียนอยู่แถวนี้มันน่าขนลุกเป็นบ้าเลยรู้ไหม เหมือนมี
ใครก็ไม่รู้มาจ้องมองนะ"

เจียบ

ผมเอาเท้าเตะผ้าห่ม พลิกตัวตะแคงไปทางขวามือ

เจียบ

กำแพงว่างเปล่า ไม่มีใคร

สิ่งที่ไม่ควรทำ:

เข้าห้องราคาถูกโดยไม่สืบประวัติ, สายไปแล้ว

พูดจากับผี, สายไปแล้ว

ยอมแพ้, สายไปแล้ว

“อิม แพนเค้ก”

นาที่หนึ่งเขาไม่ได้อยู่ตรงนั้น และยามเช้าในอพาร์ทเมนต์ของผม ก็ดูราบรื่นและสงบสุขดี แต่นาทีถัดมาเจ้าผิ้นักกลับโผล่มายืนหลังเคาน์เตอร์ ชะโงกหน้าข้ามไหล่ผมและทำมุกพูดพืดเพื่อสุดกลืนอาหารเข้าไปในกระเพาะด้วยท่าทางพึงพอใจ เขาหัวเราะหึเมื่อเห็นผมสะดุ้งเบา ๆ ความเย็นยะเยือกที่แผ่ออกมาจากตัวเขานั้นดูจะสัมผัสได้ชัดเจนกว่าเคยแน่นอนว่าผมยังไม่ชินที่อยู่ ๆ ก็มีผีสาบบุกมาประชิดติดตัวขนาดนี้ หมอณีให้ความรู้สึกน่าขนลุกแทบจะตรงตามตัวอักษรทีเดียว

“ใช่” ผมตอบหัวน ๆ ใช้ตะหลิวพลิกแพนเค้กที่สุกได้ที่และหน้าตาสวยงามพอดีในกระเพาะ “แล้วไง”

สีหน้าของเขา — มีอะไรบางอย่างที่ดูแปลกไป ไม่ใช่สีหน้าหนึ่ง ๆ ที่หมายจะกวนอารมณ์คนมอง หรือสีหน้ายิ้มเยาะที่เหมือนจะเรียกร้องให้ผมป้าข้าวของใส่เขาอยู่เนือง ๆ แต่เป็นอะไรที่คล้ายกับ *ความอ่อนไหว* เกือบ ๆ จะเรียกได้ว่าอ่อนโยน ขณะที่สายตาของเขาจับจ้องมือเข้าของผม

Pumpkin Head

เงียบ ๆ ให้ตายเถอะ เขาทำให้ผมประหลาดใจรายวันอีกแล้ว แต่ผมจะทำอะไรได้นอกจากปล่อยให้เขาสังเกตการณ์ต่อไปอย่างนั้น เราไม่ได้ต่อบากต่อคำอะไรกันอีก จนกระทั่งผมปิดเตาแก๊สและยกจานแพนเค้กขึ้นมาจากเคาน์เตอร์ครัว นายผีผมดำถึงได้กลายเป็นฝ่ายสะดุ้งน้อย ๆ เหมือนหลุดจากภวังค์ ไหล่ของเขาที่อยู่ระดับพอ ๆ กันกับผมเอียงมาชนเบา ๆ

“โทษที” เขายกมือขึ้นมาขอโทษขอโพย แสดงสีหน้านั้นอีกแล้ว แต่คราวนี้เขารีบซ่อนมันอย่างรวดเร็ว กลับมาสวมหน้ากากมึนเฉยอีกครั้ง ผมถอนใจและหยิบแก้วกาแฟ ก่อนจะย้ายไปที่โต๊ะกินข้าวริมหน้าต่าง ไบไม้ข้างนอกเปลี่ยนเป็นสีเข้มมากกว่าเดิม กลิ่นความชื้นและฝนที่เพิ่งตกหมาด ๆ ลอดผ่านบานหน้าต่างที่เปิดแง้มเล็กน้อยเข้ามาในห้องซึ่งอบอวลด้วยกลิ่นแป้งหวาน ๆ และเนย ความรู้สึกอุ่นสบายเริ่มกลับมาสู่ผมอีกครั้งหลังจากแพนเค้กคำแรกและกาแฟดำแตะปลายลิ้น จะว่าไปก็เป็นเช้าที่ไม่เลวเท่าไร ผมคิด หัวสมองลึมเรื่องผีประจำห้องไปได้ราวสามวินาที ก่อนที่หมอนนั้นจะเป็นฝ่ายทำลายความเงียบลงด้วยการเอ่ยว่า “นายไม้ได้รดน้ำเชื่อม”

“อะไรนะ”

“น้ำเชื่อมไซร้ป” เจ้าผีย่า ชี้มาที่จานของผม “นายไม้ได้ใส่น้ำเชื่อมกินแพนเค้กเปล่า ๆ แบบนั้นได้ยังไงกัน” น้ำเสียงของเขาฟังดูกล่าวหาและสีหน้าของเขาดูหงุดหงิดระคนแปลกใจ

ผมก้มลงมองภูเขาแพนเค้กบนจาน “ฉันชอบกินแบบนี้ มีปัญหาอะไรงั้นหรือ”

เขาทำเสียงฮึดฮัดไม่พอใจ เดินมานั่งฝั่งตรงข้ามกับผม มิสลึกระโดดมานั่งบนตักของเขาแทบจะทันที เจ้าผีนั่งหลังตรง จ้องมองผมจัดการมือเข้าด้วยสีหน้าเจ็บปวดอย่างบอกไม่ถูก ผมตามอารมณ์เขาไม่ทัน

ลัคนิด มีอะไรไม่พอใจกันแน่ หรือว่า—

“อย่าบอกนะว่านายอยากกิน”

ภายในสี่ขวินาที ผู้ชายตัวโตตรงหน้าก็กลายเป็นเด็กห้าขวบที่ ถูกกักบริเวณและอดมื้อเย็นจนหัวใจจะขาดเมื่อถึงเวลาอาหารเข้า ดูเหมือน วิญญาณจะอายจนหน้าแดงไม่ได้ แต่ผมพอเดาออกว่านั่นหมายความว่าอย่างไรเมื่อเขาทำท่าทางกระอักกระอ่วนใจและเป็นหน้าหนีผม อย่างรวดเร็ว ไม่ยักรู้มาก่อนเลยว่าผีก็มีความรุ่มรวยกับเขาด้วย คลับคล้ายคลับคลาว่าชาวเอเชียมีวัฒนธรรมเช่นไหว้อาหารให้ภูตผี วิญญาณเหมือนกันนี่นา

“ฉันกินไม่ได้หรอก” เขาพูดออกมาในที่สุด “วิธีการปักธูปอะไรนั้น ก็ไม่ได้ผล ความจริงคือฉันจะกินแพนเค้กจืดชืดของนายตอนนี้เลยก็ได้ แต่รสชาติของมันนะ จะว่ายังไงดี *ไม่มีรสชาติ* เหมือนแป้งเปล่า ๆ หรือไม่ก็ ผุนในท้องเก็บของไม่มีผิด แยะชะมัดที่พอร่างกายเราไม่ต้องการอาหาร อีกต่อไปแล้ว ความสุขจากการกินก็พลอยหายไปด้วย ใครที่กำหนดให้เรา เป็นแบบนี้ห่วยแตกสิ้นดีเลย” เขาย่นจมูก “ที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นคือ การที่ฉันต้องมาเจอนายกินแพนเค้กเปล่า ๆ แบบนี้ทุกวัน อย่างกับว่า เจ็บปวดใจไม่พออย่างนั้นแหละ ไซ้ใหม่ มิลลี่”

แมวล้มครางตอบเป็นปีเป็นขลุ่ย ผมอึ้งและจนคำพูด ไม่ใช่ว่า หมอนั้นพูดถูก แต่เพราะว่านี่เป็นครั้งแรกที่เขาพูดกับผมยาวนานนี้ อีกทั้งยังยอมคายข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตหลังความตายให้ผมฟังอย่างน้อย หนึ่งเรื่อง แต่ความหมายที่ซุกซ่อนอยู่เบื้องหลังการทำตัวประหลาด ๆ ของเขานั้นทำให้ผมหายใจติดขัดและหัวใจหนักอึ้งอย่างที่ไม่ควรจะเป็น หรือในอีกทางหนึ่ง ผมรู้สึกก้ำกึ่งระหว่างอยากจะหัวเราะและร้องไห้ ให้กับข้อเท็จจริงเรียบง่ายที่ว่า *เมื่อคนเราตายไปแล้ว จะไม่มีวันได้กิน*

อาหารได้อย่างเอร็ดอร่อยอีก เมื่อมองดูวิญญูณอารมณ์บุตรตรงหน้า
ผมคิดว่าผมพอจะเห็นเด็กน้อยในร่างชายหนุ่มกำลังเทเมเปิ้ลไชรี่ปใส่กอง
แพนเค้กจนท่วมเหมือนลาวาที่ไหลออกจากปล่องภูเขาไฟ

“แน่ใจนะว่าไม่กิน” ผมเลิกคิ้วถาม

“ไม่ล่ะ” เขาส่ายหน้า “นายกินไปเถอะ ฉันเสพบรรยากาศการกิน
ของนายก็ได้ ถ้าไม่ว่าอะไรนะ”

คราวนี้เป็นผมที่ส่ายหน้าบ้าง รู้สึกว่าสำนวนผีเข้าสิงหรือปีศาจ
คลี้กิ้งฟังดูมีเหตุผลดี ในเมื่อผมพบว่าตัวเองเดินกลับเข้าไปในครัว หยิบ
ขวดไชรี่ป และราดน้ำเชื่อมที่แค่เห็นก็ทำให้รู้สึกหวานไปทั่วทั้งปากลงบน
แพนเค้กจนได้

จากเด็กน้อยเมื่อครู่ ตอนนี้เขาเหมือนลูกหมาตัวใหญ่ที่ตีใจ
เกินเหตุ “อรร่อยใช่ไหมล่ะ” เขาถาม ผมค่อนข้างมั่นใจว่าเห็นนัยน์ตา
ของเขาเป็นประกายวิบวับ

เลียนเป็นบ้า ผมฝืนกลืนแป้งชุ่มน้ำหวานลงคอ พยักหน้านิด ๆ
อย่างผู้พ่ายแพ้

เขายิ้มกว้าง เผยให้เห็นฟันกระต่ายคู่หน้าและฟันเขี้ยวเล็ก ๆ ที่
ทำให้ใบหน้าหม่นหมองสว่างไสวขึ้นมาอีกคราวห้าสิบเปอร์เซ็นต์

นั่นก็เลียนเป็นบ้าเหมือนกัน

เพราะหมอนั้นพูดกับผมก่อนออกจากบ้านแท้ๆ ว่า “อย่าลืม
พกธูปไปด้วยละ พายุกำลังจะมา” ผลลัพธ์สุดท้ายจึงลงเอยที่ผมตัว
เปียกโชกตั้งแต่หัวจดเท้า น้ำหยดตึ๋ง ๆ ลงจากเสื้อโค้ทตัวยาวที่เปล่า
ประโยชน์เมื่อเผชิญกับพายุฝนระลอกแรกของฤดูใบไม้ร่วงซึ่งเข้าโจมตี
คนเดินถนนที่ไม่รู้อิโหน่อีเหนในเวลาห้าโมงเย็นพอดีพอดี หรืออีกนัยหนึ่ง
นี่คือบทเรียนว่าด้วยทิวทัศน์และความต้อร้อน เมื่อคนเราหัวเราะเยาะคำเตือน
จากสิ่งเหนือธรรมชาติและเลือกเชื่อมั่นในอากาศแจ่มใสยามเช้าด้วย
สองตาของตัวเอง แม้ว่าเหตุผลจริงๆ จะซับซ้อนน้อยกว่านั้นมาก—ผมแค่
ไม่อยากเห็นเขาคิดถูก ไม่มีทางเสียหรอก หลังจากเขาเถียงกับผมเรื่อง
มาตรการตัวจริงในละครทีวีที่ผมเปิดดูเมื่อคืนและปรากฏว่าทฤษฎีของเขา
ถูกต้อง เขาสาบานยกใหญ่ว่าไม่เคยดูเรื่องนี้มาก่อน แต่ผมไม่ค่อยอยาก
จะเชื่อนัก บางทีเจ้าผีนั้นอาจมีพลังวิเศษหยั่งรู้ดินฟ้าที่มนุษย์ธรรมดา
ไม่เข้าใจ ซึ่งนั่นดูจะซีโกงอย่างยอมรับไม่ได้เข้าไปอีก

“ถ้านายจะดูพยากรณ์อากาศสักนิด มนุษย์เอ๋ย” เขาพูดพลาง

สายหน้าซ้า ๆ แสร้งทำเป็นเสียใจอย่างสุดซึ้ง แต่ประกายวิบวับในดวงตาสามารถสังเกตเห็นได้ตั้งแต่หน้าประตู ผมเมินเขา ค่อย ๆ ถอดเสื้อโค้ทชุ่มน้ำและหนักอึ้งออก นิ้วมือทั้งสิบของผมแข็งเป็นหินและพื้นเริ่มกระทบกันดังกึก ตอนนั้นผมซ้กจะเข้าใจความรู้สึกของหนูในท่อน้ำขึ้นมาน้อย ๆ แล้ว

หลังจากอาบน้ำอุ่นและเปลี่ยนเสื้อผ้า รวมถึงนำผ้าขนหนูผืนหนาออกมาคลุมตัว ผมถอนใจออกมาเบา ๆ ด้วยความสบายใจ เมื่อพบว่ามีคน (หรือก็คือผี) เปิดฮีตเตอร์ในห้องนั่งเล่นให้เรียบร้อยแล้ว ตอนนี้อยู่คนเดียวหลังเคาน์เตอร์ และจากกลิ่นขนมใหม่ที่คุ้นเคย หมอนั้นกำลังชงกาแฟ ผมถอนหายใจยาวอีกที คราวนี้ด้วยความรู้สึกที่ต่างออกไป ก่อนจะนั่งลงบนโซฟาและเรียกหามิลล์ที่กระโดดขึ้นมาคลอเคลียเอาใจทันที *เจ้าแมว เจ้าเล่ห์* หล่อนตรงตบเบา ๆ เหมือนรู้ว่าผมคิดอะไรในใจ ไม่ก็คงอยากไถ่โทษที่หนีไปชบอกรูมเมทจำเป็นของผมอยู่นานสองนาน

“อ้านี่” แก้วกาแฟถูกหยิบยื่นให้ตรงหน้า ในบรรดาสถานการณ์แปลกประหลาดทั้งหมดทั้งหมดที่เราจะจินตนาการว่าตัวเองหลงไปอยู่คงไม่มีอะไรธรรมดาและน่าเหลือเชื่อไปกว่าการที่วิญญาณในบ้านของคุณชงกาแฟมาให้อีกแล้ว ทั้งที่เมื่อไม่กี่วันก่อน ผมเพิ่งสติแตกใส่เขาไปหยก ๆ นี้เอง ผมอยากจะหัวเราะให้กับความไร้สาระของชีวิตเสียเหลือเกิน แต่สุดท้ายทำได้แค่ส่งเสียงหือและพิมพ์คำขอขอบคุณออกไป

ความเย็นเยียบราวแผ่นน้ำแข็งสัมผัสปลายนิ้วของผมเป็นอย่างแรก แก้วเซรามิกให้ความรู้สึกเหมือนส่งตรงออกมาจากช่องแช่แข็ง ทั้งที่วินาทีก่อน ผมยังเห็นควันร้อนลอยจุก “ไอ้ โทษที” เจ้าผู้ภูตงาน รีบเอามือทั้งสองข้างซุกกระเป๋ากางเกงยีนส์ซีดและถอยห่างออกไปอย่างระแวดระวัง ผมขมวดคิ้วมองเขาสลับกับแก้วที่อยู่ในมือ

“ขอโทษด้วย” เขาย้ำอีกครั้ง พยักพยิดมาที่แก้ว “ลืมไปนะว่า

ทุกอย่างที่ฉันแตะจะเป็นเฉียบไปหมด”

ช่วงชวนประหลาดใจประจำวันมาแล้ว ผมคิด นั่งบื้อไปโดยมีแก้วกาแฟเย็นๆ อยู่ในมือ ความรู้สึกคล้ายกับช่วงเวลาที่เขาคำว่ามือผมมาแตะข้อมือหนาๆ แข็งแรงของตัวเองในวันนั้นหวนกลับคืนมาอีกครั้ง เช่นเดียวกับเวลาที่เขาเดินผ่านผมไปเร็วๆ และทำให้ชนหลังคอกของผมลุกชัน ชีวิตหลังความตายไร้รสชาติและยังหนาวเหน็บอีกด้วย ผมบันทึกเอาไว้ในใจ และสังเกตเห็นว่าผีร่วมห้องถอยไปยืนไกลจนเกือบจะติดมุมห้องอยู่แล้ว

“หมายความว่านายหนาวอยู่ตลอดเวลาเลยหรือ” ผมถาม

เขายักไหล่ตามเคย “ตอนแรกๆ ก็เป็นแบบนั้น แต่ฉันชินแล้ว” เขาตอบ ก่อนจะหยุดคิดนิดหนึ่ง “ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะฉันอยู่กับความหนาวแบบนี้มานานๆ จนสับสนระหว่างความเคยชินกับอาการชาจนไม่รู้สึกละไรแล้วหรือเปล่า แต่ฉันชอบคิดว่าถ้าย้ายไปอยู่ในกระท่อมอิกลูแบบชาวเอสกิโมสักสิบปี คนเราก็คงรู้สึกเฉยๆ เหมือนกันนั่นแหละ”

ผมไม่คิดว่ากระท่อมของชาวเอสกิโมกับโลกหลังความตายจะเหมือนกันสักเท่าไร แต่ใครจะไปรู้ ผมจิบกาแฟในแก้วอีกหนึ่ง ถาดแล้วไม่มีผิคิดว่าหมอนั้นจะต้องผลอใสน้ำตาลจนแทบจะเป็นน้ำเชื่อม “นายมานั่งสิ” ผมว่า ขยับไปอีกฟากของโซฟาเพื่อเว้นที่ว่างให้เขา

“นายจะหนาว” เขาตอบฉันๆ “แถมตอนนี้สภาพนายเหมือนมิลลีสต่อนเพิ่งอาบน้ำเลย”

ผมนึกภาพแมวส้มตัวเปียกที่มีผ้าเช็ดตัวพันรอบจนเหลือแต่หัวโผล่ออกมาแล้วหัวเราะ (บันทึกไว้ในใจ: เขาเพิ่งทำให้ผมหัวเราะออกมาจนได้ ไอบ้านี่นะ) ผมตบที่นั่งข้างตัวปู้ๆ “ฉันมีฮีตเตอร์แล้วไง” ผมกดรีโมตเปิดทีวี “เรายังมีคิตตี้ที่ต้องไชต่อนะ เซอร์ล็อก”

นั่นอาจเป็นคำทำทนายหรือไม่ก็คำเชื้อเชิญ โซฟายาวบลงเพราะ

น้ำหนักคนตัวใหญ่ พร้อมๆ กับมิลลี่ที่กระโดดข้ามไปยังตักของผู้มาใหม่ทันที ผมมองโลกในแง่ดีไม่กี่แง่ร้ายเกินไปเสมอ ความเย็นยะเยือกแผ่ออกมาเหมือนไอจากน้ำแข็งก้อนที่เด็ก ๆ ชอบยื่นหน้าเข้าไปใกล้ๆ ในหน้าร้อน ผมกระชับผ้าห่มแน่นขึ้น ส่วนเจ้าผีถูกสะกดด้วยเวทมนตร์จากทีวีแล้วเรียบร้อย ทุกอย่างดูเรียบง่ายและธรรมดาสามัญมากเหลือเกิน ผมนั่งดูละครทีวีกับวิญญาณในบ้านหลังเลิกงาน เหมือนไม่มีอะไรพิสดารสักนิด

นั่นแหละที่พิสดาร ผมเถียงตัวเองในใจ แต่รู้สึกสบายเกินกว่าจะคิดต่อไปให้ปวดหัว อย่างน้อยก็ในตอนนี้

และเช่นนั้น บ้านของผมจึงกลายเป็นกระท่อมอิกลู

ปาร์ตี้ประจำเดือนตุลาคม ความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่ดันมาตกอยู่ที่ผมผู้ซึ่งเกลียดปาร์ตี้ยิ่งกว่าอะไรดี เพราะลูกสาวของฟิลลิปดันป่วยเป็นไข้หวัดใหญ่ก่อนงานเพียงหนึ่งวันและทุกคนในออฟฟิศล้วนเคยเป็นเจ้าภาพกันหมดแล้ว ดังนั้น เย็นวันศุกร์ที่ผมควรใช้ไปกับการนอนฟังเพลงและแปร่งชนมิลลี่เพลิน ๆ จึงถูกทดแทนด้วยการจำใจซื้อป๊ิงในซูเปอร์มาร์เก็ตที่ผู้คนมากล้นถล่มทลาย “ไม่ต้องกดดันตัวเองมากนักนะ เบรนดอล” พวกเขาบอกผมด้วยรอยยิ้มมีเลศนัย “เรายังมีปาร์ตี้ฮัลโลวีนรอคอยอยู่อีก” ทำยากกับผมสนใจวัฒนธรรมองค์กรเพื่อน ๆ มากนักแหละ ผมคิดในใจ โยนเบียร์สองแพ็คลงในรถเข็นอย่างไม่ไยดี

ไม่ใช่แค่ปาร์ตี้วันพรุ่งนี้เท่านั้นที่เป็นเรื่องไม่คาดฝัน การเดินไปยังส่วนขายผักและพิจารณาผักกาดแก้วสองถุงเป็นระยะเวลาสั้นเกินจำเป็นทำให้ผมเจอเธอ หรืออันที่จริง เธอเจอผมเข้าจนได้ ผมหันหลังเพื่อดูว่าใครกันที่สะกิดไหล่ แล้วก็พบกับรอยยิ้มกว้างโชว์เขี้ยวและลักยิ้มเล็กๆ อันมีเอกลักษณ์ “อเล็กซานเดรีย” ผมเอ๋อ อยู่ดี ๆ ก็ระลึกได้ว่าชื่อของเธอ

Pumpkin Head

เคยทำให้ผมตกหลุมรักทุกครั้งที่ได้ยินได้อย่างไร (“เรียกฉันว่าแอนดีเดอะ” เธอบอก แต่ผมไม่เคยเรียก) เธอเป็นหญิงสาวผมหยักศกสีน้ำตาลเข้ม จากแผนกกฎหมาย จบเกียรตินิยมจากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย เป็น มังสวิรัตเคร่งครัดและแฟนหนังสือเดนตายของมาร์เกซ พุดอีกอย่างหนึ่ง ถึงผมจะไม่อยากจัดประเภทใครตามพิมพ์นิยม แต่เธอเป็นผู้หญิงสมบูรณ์แบบ แทบไร้ที่ติ โชคร้ายที่ความผิดพลาดเดียวของเธออาจเป็นการที่เธอค้นเป็น แฟนเก่าของผมนั่นเอง

ผมยืนบื้อไป ค่อย ๆ อธิบายเรื่องปาร์ตี้ให้เธอฟัง เมื่อเห็นเธอ เหลือบมองเครื่องตีมีนเมาจำนวนไม่น้อยที่ผมเพิ่งซื้อ *ไม่ ผมไม่ได้ตีมีนให้ เมามายเพื่อลืมนึกอีกแล้ว* ผมอยากจะบอกเธออย่างนั้นเพราะว่าสายตา ของเธอดูเห็นอกเห็นใจ ในตะกร้าของอเล็กซานเดรียมีพีชผักนัทไม้ถั่ววน ซึ่งเห็นแล้วทำให้ผมแทบรับรู้อุสส์น้ำสลัดที่เธอปรุงเองและมะเขือเทศที่เธอ เก็บมาจากตลาดฟ้าเดี่ยวนั้น พอกันทีกับอารมณ์อ่อนไหวเหมือนเด็กวัยรุ่น รู้ตัวอีกทีผมก็ชวนเธอมางานคืนพวงนี้ฉันมิตรและเป็นผู้ใหญ่ และเมื่อเธอ ชวนผมไปตีมีนที่บาร์ใกล้ ๆ คืนนี้ ผมจึงตอบตกลง

หญิงสาวจิบมาร์การิต้า ทั้งรอยลิปสติคจาง ๆ บนขอบแก้ม เธอ พุดถึงคดีล่าสุดของบริษัทซึ่งที่จริงแล้วเธอไม่ควรพูด เล่าเรื่องลูกหมา ตัวใหม่ที่เพิ่งรับมาจากศูนย์อุปการะ เรื่องที่ว่าเธอเลิกเล่นโยคะเพราะ ครุฝึกงี่เง่า ตลอดจนเรื่องมือเช้าที่เธอทานในวันนี้ “ไม่มีใครฟังฉันอย่าง ที่ คุณฟัง” เธอบอกผมพลางหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะถามว่าช่วงนี้มีอะไรใหม่ ๆ ในชีวิตผมบ้าง แน่หนอนว่ามีอยู่เรื่องเดียวเท่านั้น ผมลังเลใจเล็กน้อยและ รู้ดีว่าเธอไม่มีวันเชื่อสิ่งที่ผมจะบอก เพราะอย่างนั้น ผมจึงเอ่ยตอบ ออกไปอย่างง่ายดายว่า “มีวิญญาณอยู่ในห้องของผม”

เธอทำตาโตอยู่ราวสองสามวินาทีก่อนจะยิ้มออกมา ซึ่งนั่นทำให้

ผมกังวลปนโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก นั่นอาจเป็นครั้งแรกที่หญิงสาวเป็นฝ่ายฟังผมเล่าเรื่องยาวนาน เมื่อวิสก็แก้วที่สองของผมหมดลง อเล็กซานเดรียพยักหน้าเป็นประกาย บอกว่าประสบการณ์ของผมคล้ายนิยายสัจนิยมมหัศจรรย์

คืนนั้นผมกลับมาที่ห้องตอนเกือบๆ เทียงคืน แผนการยามเย็นที่วางไว้อย่างดีล้มเหลวโดยสิ้นเชิง จากหลักฐานในซามอาหารของแมวล้มเจ้าผีนั่นดูแลอาหารเย็นของมิลลีเรียบร้อยแล้ว แต่ในห้องกลับไร้ร่องรอยของเขา ผมลังเลใจอยู่ครู่หนึ่งว่าควรส่งเสียงออกไปหรือไม่ ก่อนจะนำข้าวของที่ซื้อมาไปเก็บและเข้านอนอนเงียบ ๆ วันนี้เราไม่ต้องคุยกันก็ได้ เขาถูกพูดถึงมากเกินไปแล้วในเรื่องเล่าของผม

จนกระทั่งเสียงที่ฟังดูจ้วเจียเอ่ยว่า “ราตรีสวัสดิ์” เบา ๆ และทำให้ความพยายามหักห้ามใจของผมพังทลาย ผมพลิกตัวไปอีกด้าน ถ้ามกลับไปแล้วเขาพอกันว่า “นายเคยมีแฟนไหม”

เขาเงิบไป ก่อนจะหัวเราะหึ “นายนี่มันประหลาดสิ้นดีเลย” เขาว่า ก็คงจริงอย่างที่เขากล่าวหา ยังไม่ทันถึงหนึ่งอาทิตย์ดี ผมยังจำความรู้สึกตอนเสียดก้าพร้อมใส่หมอนั้นได้อยู่เลย แต่ตอนนี้ดันมาคุยเรื่องชวนขนลุกยิ่งกว่าเจอผีกับหมอนี่เสียได้ “แน่สิ นายไม่เห็นฉันหรือไง จะเป็นไปได้ยังไงที่ฉันจะไม่เคยมีแฟน” ให้ตาย ผมประทับใจความหน้าด้านของเขาจริงๆ

และแล้วแผนการนอนของผมก็ล้มเหลวเป็นลำดับถัดมาเมื่อพบว่าตัวเองคุยกับผีเรื่องรักที่ไม่สมหวังจนถึงรุ่งแสง

“พูดจริงๆ นะ ปาร์ตี้นายนี้เหมือนงานประชุมสมาคมแม่บ้านประจำปีเลย”

เจ้าศึบ่นขึ้นมา หลังจากนั่งเก้าอี้มองผมจัดอาหารบนโต๊ะและเคลื่อนย้ายเฟอร์นิเจอร์เพื่อเตรียมรับสมาชิกในออฟฟิศที่กำลังจะมาตอนหนึ่งทุ่ม เขาไม่แม้แต่จะยื่นมือเข้ามาช่วยสักนิด นอกจากวิจารณ์ตัวเลือกขนมขบเคี้ยวในซามและเพลย์ลิสต์ที่ผมเพิ่งโหลดมาจากแอปเปิลมิวสิค “งานนี้ต้องไม่เข้าทำนอง” เขาโอตครวญ “อย่าแหย่พวๆ กับการที่นายเซียวแพนเก่ามาเลย” ผมบอกให้เขาหุบปากซะ รู้สึกเสียใจนิดๆ ที่พลาดไประบายความในใจกับหมอนี่ คำนี้นี่ผมขอให้เขาช่วยดูแลมิลลีอยู่ทีอีกฟากของกำแพง อย่าได้โผล่ไปเจอในปาร์ตี้นี่เป็นอันขาด ถึงผมจะไม่รู้ว่าจะมีใครเห็นร่างเขาอย่างที่ผมเห็นหรือเปล่านั้นก็เถอะ เขาดูไม่ค่อยเต็มอกเต็มใจนัก แต่ก็จำใจยอม ดูๆ ไปทำทางเขาก็คคล้ายกับพวกที่ชื่นชอบและเชี่ยวชาญเรื่องปาร์ตี้อยู่เหมือนกัน แต่ช่วยไม่ได้นี่นะ

พวกผู้ชายจากโต๊ะริมหน้าต่างที่ออฟฟิศเป็นกลุ่มแรกที่มาถึง

หอบหิวเหล่าคีรีแรงติดตัวมาด้วยเหมือนรู้ว่าที่นี่ไม่มีแน่ ๆ (ความจริงมี
บรันตีขวดหนึ่งซ่อนอยู่ในตู้เสื้อผ้า แต่ผมไม่มีทางบอกใครแน่) สาว ๆ จาก
โต๊ะประชาสัมพันธ์ตามมาทีหลัง แต่งตัวอย่างกับนางานปาร์ตี้เปิดเทอม
ฤดูใบไม้ร่วงและแสดงออกว่าผิดหวังอย่างไม่ปิดบังเมื่องานเริ่มได้ลิบห้า
นาทีก่อน พวกเด็กฝึกงานที่ผมจำไม่ได้ว่าเชิญตรงดิ่งไปกระดกเบียร์ดื่มและ
ทำตัวกลิ้งไปกับฉากหลัง ผมทำตัวไม่ถูก ได้แต่ยืนเก้ ๆ กัง ๆ รับแขกอยู่
แถวหน้าประตู ขณะที่สายตาคอยสอดส่องไม่ให้ใครทำข้าวของในห้อง
เสียหาย ห้องของผมดูไม่เหมือนเดิมภายใต้แสงไฟสลัวและผู้คนนับสิบที่
ยืนเบียดเสียดกัน ผมชักเริ่มปวดหัวตอนที่อเล็กซานเดรียเข้ามาพอดี และ
การที่เธอจูบแก้มทักทายนั้นทำเอาผมแทบเสียนุญต์ หลังจากนั้นไม่นาน
ทุกอย่างเริ่มโกล้งเคียงหายนะ ใครบางคนชนขามโคโรโทสหกกระจาย คน
เมากรีม ๆ เริ่มเดินชนกันเอง ส่วนพวกผู้หญิงที่ทนมุขจีบเหย่ย ๆ ไม่ไหวก็ดัน
ไม่มีที่ให้หนีไป แล้วไต่ถามที่ไหนไม่รู้ดันโทรสั่งพิชซ่ามาตั้งสี่ถาด “เอาน่า
คิดซะว่าเหมือนสมัยมหาลัยใจ” หญิงสาวพยายามปลอบใจ แต่ที่แน่ก็คือ
ขนาดปาร์ตี้ชุดนอนของเด็กประถมยังจะสนุกกว่านี้เลย

“แล้ววิญญานในห้องคุณไปไหนเสียล่ะ” จู่ ๆ เธอก็เอย่ขึ้นมาอย่าง
อารมณ์ดี แต่ผมแทบทำกระป๋องเบียร์ในมือร่วง ที่สำคัญคือเมื่อมองข้าม
ห้องไป เจ้าผีที่เธอพูดถึงกำลังก้ม ๆ เงย ๆ อยู่ตรงแล็ปท็อปของผมพอดี
ให้ตายเถอะ อเล็กซานเดรียหันไปมองตามสายตาคม แต่โชคดีที่เธอดูจะ
ไม่เห็นอะไร พอเธอก็กว่าผมทำหน้าที่อย่างกับเห็นผี ผมอยากจะตอบไป
เหลือเกินว่า *ก็ใช่ล่ะสิ* แถมผมยังรู้ด้วยว่าหมอนั้นคิดจะทำอะไร พระเจ้า
ผมยังไม่พร้อมเจอเพลงร็อกลับแลของหมอนั้นตอนนี้ อย่างกับว่าปาร์ตี้
นี้ยังห่วยไม่พออย่างนั้นแหละ

แต่เมื่อเพลงใหม่บรรเลง หญิงสาวข้างตัวผมถึงกับหัวเราะว่า

Pumpkin Head

คนอื่นๆ ในห้องก็เหมือนกัน โดยไม่คาดคิด พวกเขาเริ่มโยกตัวและจับมือกันออกจังหวะเต้นเท่าที่พื้นที่จะอำนวย อเล็กซานเดรียคว้ามือผมนัยน์ตาสีน้ำตาลที่ผมจำได้ดีแม้แสงไฟจะน้อยนิดเป็นประกายวิบวับใช้แล้ว หญิงสาวนัยน์ตาสีน้ำตาลเหมือนชื่อเพลง ใครสักคนตะโกนขึ้นมาว่าในที่สุดปาร์ตี้นี้ก็มีอีมหกศุนย์ และเมื่อเพลงใกล้จบ จู่ๆ เธอก็เอียงกายมากระซิบข้างหูผมว่า “ฉันเลิกกับแฟนแล้ว” ด้วยน้ำเสียงเหมือนพิธีกรรายการทีวีประกาศว่ามีภาพยนตร์เรื่องใหม่เข้าฉายสัปดาห์หน้าและเปิดให้ชิงตัวฟรี

เพลงเดิมเล่นอีกครั้งโดยที่ไม่มีใครว่าอะไร สายตาของผมหยุดอยู่ที่เจ้าผีที่กำลังเต้นท่าแปลก ๆ อยู่คนเดียว ตลกเป็นบ้า ไม่เคยรู้เลยว่าเขาจะชอบเพลงรูนพ้อแบบนี้ด้วย หมอนั้นหันมาสบตาผม เลิกคิ้วกวน ๆ ใส่พลังยิ้มอย่างมีลับลมคมในมาทางอเล็กซานเดรีย (“รสนิยมเรื่องผู้หญิงของนายนี่ ฟังจากชื่อก็รู้แล้ว” เขาค่อนแคะไว้เมื่อคืนวาน) ภายในห้องนี้เวลานี้ ถ้าเกิดมีใครรับรู้ตัวตนของเขาขึ้นมา ก็คงไม่นึกว่าผู้ชายหัวยุ่งตัวยักษ์คนนี้เป็นผี ใครจะไปรู้ว่าท่ามกลางผู้คนมากมาย ความตายกลับมีชีวิตชีวาอย่างน่าเหลือเชื่อ

หญิงสาวตะแคงผมเบา ๆ ราวกับจะเรียกสติ เมื่อมองเธอเต็มสองตาอีกครั้ง ผมทำได้แค่บอกเธอไปว่า “โอ้ เสียใจด้วย”

“ฉันช่วยชีวิตงานปาร์ตี้โคตรจิตของนายเอาไว้วันนะ” เจ้าผีว่าสนุกสนานกับการโยนกระป๋องลงถึงขยะ “ทำไมต้องมาช่วยนายทำความสะดวกด้วยเนี่ย”

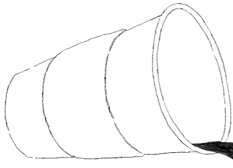
“ใช้ว่านายต้องการการนอนหลับซะเมื่อไหร่” ผมท้าว คิดถึงเตียงนอน

ใจจะขาด “อีกอย่างนายไม่ได้อยู่เป็นเพื่อนมิลลี่อย่างที่รับปาก ดั้งนั้นหยุดบ่นแล้วช่วยเก็บกวาดได้แล้ว”

หมอนั้นส่งเสียงฮึมฮ่อม ตามด้วยเสียงกระทบกระทบบึงขยะเป็นชุด “อันที่จริง” เขาเอ่ยขึ้นมา “ฉันนึกว่านายกับแม่สาวชื่อเรียกยากนั้นจะแบบว่า รื้อฟื้นความหลังกันต่อชะอีก เท่าที่ฟังนายคร่ำครวญมานาน ฉันอุตส่าห์เลือกเพลงให้บรรยากาศเป็นใจแท้ๆ ไม่นึกว่านายจะทิ่มขนาดนี้นะ นายหัวฟักทอง”

“เพราะฉันคร่ำครวญมานานแล้วใจเล่า” ผมปากระบองใส่ผีจอมจู้้น แต่คราวนี้มันไม่ยกจะทะลุผ่านตัวเขาไป “ฉันก็เลยควรเลิกได้แล้ว”

“พิลึกคน” เขาว่า ก้มหน้าก้มตาเก็บเศษขยะที่กระจัดกระจายเต็มห้องต่อไป ก่อนที่ผมจะทันรู้ตัว เขาก็ไปแอบเปิดเพลงอีกครั้ง ในเพลย์ลิสต์เพลงยุคหกศูนย์ของหมอนั้น ท่าทางเขาจะมีอะไรฝังใจกับเพลงนี้เป็นพิเศษ เสียงทุ้มต่ำที่ร้องคลอไปด้วยของเขาไม่เข้ากับเสียงนักร้องสักนิด ทว่าใต้แสงไฟนีออนสว่างไสว นัยน์ตาสีเฮเซลของหมอนั้นก็เป็นประกายเจิดจ้าเหมือนกัน

Day 9

Grim Reaper

อยู่มาวันหนึ่ง ยมทูตก็มาเคาะประตูห้องของคุณ

ฟังดูเหมือนประโยคขึ้นต้นนิทานหลอกเด็กสักเรื่อง — ผมก็อยาก

ให้เป็นอย่างนั้นอยู่หรอก เมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูเป็นจังหวะตอน
เจ็ดโมงเช้าวันอาทิตย์ ผมโอดครวญกับตัวเองแล้วซุกหน้าลงกับหมอน วิธี
การเคาะประตูของใครก็ตามข้างนอกนั้นไม่ได้ฟังดูเรงร้อน เขาเว้นระยะ
สักพักหนึ่งราวกับว่าลังเลใจ ก่อนจะเริ่มตั้นเคาะใหม่โดยฟังดูเหมือนกับ
เกรงอกเกรงใจกว่าเดิม ไม่ย่อท้อจนผมต้องยอมลุกจากเตียงอ่อนสบาย
ในที่สุด ภายในระยะทางไม่กี่เมตร ความหงุดหงิดเริ่มกลายร่างเป็นเงา
ทะมึนของความวิตกกังวล ผมไม่เคยชอบเรื่องเซอร์ไพรส์ เพราะเรื่องที่
คนเราไม่ได้คาดคิดมาก่อนมักไม่ใช่เรื่องดี และเสียงเคาะประตูที่ไม่มีที่มา
ที่ไปในช่วงวันอาทิตย์นี้ก็เช่นกัน

คุณลุงคนหนึ่งกำลังยกมือค้างอยู่พอดีตอนที่ผมเปิดประตูออกไป
สภาพของเขาดูปอน ๆ สวมสูทผ้าสีน้ำตาลตุ่น ๆ กับหูกระต่ายสีแดง
เหมือนที่พวกศาสตราจารย์สูงวัยมักแต่งตัวกัน ข้างตัวมีกระเป๋าเดินทาง

ใบใหญ่อยู่บนพื้น ผมตัดสินใจไม่ถูกว่าเขาเป็นผู้ทรงภูมิตกยากหรือคน
ไร้บ้านที่แต่งกายดีเกินมาตรฐานกันแน่ ที่น่าแปลกคือเขาดูจะเป็นฝ่าย
ประหลาดใจมากกว่าผมเสียอีก เรามองกันอย่างอึ้ง ๆ อยู่พักหนึ่ง จน
กระทั่งผมต้องเป็นฝ่ายเอ่ยปากถามว่า “มีอะไรให้ช่วยหรือเปล่าครับ”

เขาทำท่าเลิกล้ม ก่อนจะกระแอมเบา ๆ เมื่อได้สติ “โคล้ลอยู่ไหม”
เขาถาม

ผมมองเขากลับไปด้วยสายตาว่างเปล่า สายหน้า บอกเขาว่าผม
ไม่รู้ว่าโคล้ลคือใครและเขาน่าจะเป็นฝ่ายจำห้องผิดแล้ว แต่ตาลุงนั้นยังคง
ยืนยัน อีกทั้งสายหน้าแรงกว่าเดิม “ไม่ ๆ นายไม่เข้าใจ เจ้าหนู ฉันมาหา
นายคนนั้นต่างหากเล่า” เขาชี้ไปด้านหลังของผม เออละ ผมรู้สึกไม่ค่อย
จะดีแล้ว

เจ้าผีโผล่หน้ามาจากกำแพง มองมายังผู้มาเยือน ไม่เข้าใจเลยว่า
ทำไมผมของหมอนั้นถึงยุ่งเหยิงตลอดเวลา เขาทำตาโตก่อนเอ่ยออกมา
เบา ๆ ว่า “อ้าว ลุงนี่เอง”

ผมมองทั้งสองคนสลับกันไปมา ถ้าเป็นสถานการณ์ปกติ นี่อาจ
คล้ายกับการมาเยี่ยมกะทันหันของญาติผู้ใหญ่ที่รูมเมทของผมไม่ได้แจ้ง
มาก่อน เพียงแต่ว่าข้อแรก ไม่เชิงว่าผมมีรูมเมทสักหน่อย (เขาเชิญตัวเอง
เข้ามา และที่สำคัญ เขาเป็นผี) และข้อสอง ผู้มาเยือนลืกลับคนนี่
เห็นวิญญาณตนนั้นได้ยังไงกัน

“โทษทีที่ทำให้ตกใจ” คุณลุงที่ว่าเอ่ยเชิงขอโทษขอโพยอีกครั้ง
“คือว่าฉันเป็นยมทูตนะ”

จากนี้คุณ ๆ เหมือนเคยเกิดขึ้นมาแล้ว นี่ไงละ เรื่องเซอร์ไพร์สที่
ไม่ค่อยเซอร์ไพร์ส

น่าตกใจพอๆ กับน่าที่งอยู่เหมือนกัน ช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา ผมเริ่มรู้สึกแล้วว่าเส้นแบ่งระหว่างคนเป็นกับคนตายช่างพร่าเลือนเหลือเกิน อย่างแรกคงเป็นเพราะวิญญาณประจำห้องของผมลบภาพผีแสงที่ผมและคนทั่วไปเคยจินตนาการเอาไว้ในหนังสือของซวัญ เขานำรำคาญกว่าคนมีชีวิตที่ผมรู้จักบางคนและนิสัยใจคอดีกว่าหลาย ๆ คนที่ผมเคยพบ อย่างน้อยเขาก็คอยเฝ้าบ้านและอยู่เป็นเพื่อนเล่นกับแมวที่มีส้มผัสที่หกของผม นอกจากข้อจำกัดและความสามารถแปลก ๆ บางอย่างที่เขามี เจ้าผีตนนี้ทำเอาผมสงสัยความจิตแข็งของตัวเองที่ยอมรับและคบค้าสมาคมกับสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติได้อย่างง่ายดาย อย่างที่สองก็คือคุณลุงมพุทธคนนี้ ถึงนี้จะไม่ใช้เรื่องใหม่อะไร แต่ผมซักจะสงสัยว่าชีวิตหลังความตายช่างแสนธรรมดาและน่าเบื่อพอ ๆ กับมิติที่ผมอาศัยอยู่หรือเปล่า ผมเห็นเขาหยิบเอกสารมากมายก่ายกองออกมาจากกระเป๋าเพื่อให้หมอนั้นดู ภาพตรงหน้าอย่างกับเซลส์แมนกำลังขายตรง ใครจะไปเชื่อว่ายมทูตและวิญญาณกำลังนั่งคุยกันอยู่ที่โต๊ะกินข้าวในบ้านผมตอนนี้ ผมยกแก้วกาแฟขึ้นดื่มอีกใหญ่ กระจกหน้าต่างความผิดปกติอันแสนปกติที่ผมได้ล่วงรู้นี้เองที่น่ากลัว ในเมื่อชีวิตหลังความตายไม่ได้แตกต่างไปจากชีวิตที่มีชีวิต จะเกิดอะไรขึ้นถ้าหากแท้จริงแล้วชีวิตของเราในโลกนี้เป็นเพียงเวอร์ชันหนึ่งของโลกหลังจากเราสิ้นชีวิตไปแล้ว ผมอาจจะเป็นคนตายพอ ๆ กับหมอนั้น เผลอ ๆ ผมอาจจะเป็นอย่างนั้นในความรู้สึกของเขาด้วยซ้ำ ถึงทั้งหมดนี้อาจเป็นแค่เรื่องของวาทศิลป์และมุมมองก็เถอะ นี่ยังไม่นับว่าคนที่มึลมหายใจบางคนยังดูหมอดอาลัยตายอยากยิ่งกว่าคนตายเสียอีกนะ

ผมต้องเขียนไปแล้วแน่ ๆ ที่มาครุ่นคิดปัญหาอัตถิภาวนิยมตั้งแต่เช้าตรู่วันอาทิตย์แบบนี้ โชคดีที่มีลีสี่ร้องครางเบา ๆ และเข้ามาคลอเคลีย

เพื่อเตือนผมว่าถึงเวลาให้อาหาร ผมจึงสลัดความคิดชวนปวดหัวนั้นทิ้ง และหันมาใส่ใจกับกิจวัตรประจำวันแสนสามัญที่ทำให้คนเราไม่เป็นบ้าไปเสียก่อน สองคนนั้นยังคงคุยกันเบา ๆ ฟังไม่ได้ศัพท์อยู่ตรงนั้น ช่างปะไร ใช่ว่าผมจะสนใจเสียเมื่อไหร่ ตอนนี้ผมกำลังขังใจว่าควรจับแมวตัวนี้ อานน้ำดีหรือไม่ เพราะว่ามีลิสต์เกลียดน้ำยักกับอะไรดี แต่บางทีหมอนั้น อาจช่วยได้—

จู่ ๆ เสียงเปิดและปิดประตูแผ่วเบาเพียงเสี้ยววินาทีทำให้ผมเริ่มนึกเฉลียวใจ ตอนแรกผมโล่งใจที่ตาลุงนั้นกลับไปเสียได้ ไม่ว่าจะสถานการณ์ไหน การมียมทูตมาอยู่ใกล้ ๆ คงไม่ให้ความรู้สึกอบอุ่นปลอดภัยนัก แต่พอผมลุกขึ้นยืนและชะโงกหน้ามามองสำรวจห้องนั่งเล่น ตั้งใจจะซักไซ้ไล่เรียงและล้อเลียนชื่อของเจ้าผีนั่น (โคลี่นั่นหะรอ ผมจะเรียกเขาว่าโคลี่ คอยดู) กลับพบว่าไม่มีใครอยู่ที่นั่นแล้ว บางทีเขาอาจจะหนีหายเข้ากำแพงไปเหมือนเคย บางทีผมก็เดาอารมณ์เขาไม่ถูกเหมือนกัน จนกระทั่งผมจัดการทอดแพนเค้กเสร็จแล้วนั้นแหละ ผมถึงตระหนักได้ว่าทำไมวิญญาณผู้คลั่งไคล้ขนมหวานถึงไม่โผล่หน้ามาป่วนเหมือนเคย

ทูตอีกอย่างหนึ่งก็คือ ผมเพิ่งระลึกได้ว่าหน้าที่หลักของยมทูตคืออะไร ซึ่งนั่นทำให้ผมต้องยอมกล้ำกืนศักดิ์ศรีและเอ่ยปากพูดกับอากาศว่างเปล่าในห้องเหมือนเป็นคนบ้าจนได้ “ฉันจะกินแพนเค้กนี้ให้หมดเลยนะ กินเปล่า ๆ เลยด้วย” ผมว่า รู้สึกเง่าเสียเต็มประดา

มีแต่ความเงียบบังเป็นคำตอบ ผมได้ยินเพียงเสียงระฆังโบสถ์แว่วมาจากไกล ๆ

ตลอดทั้งวัน หมอนั้นไม่ได้กลับมา